

LXXXIV.

Bilag

til

Beretning til Thingenes Formænd

angaaende

Ordringen af Rigsdagens indre, navnlig økonomiske Anliggender.

(Sfr. Sp. 251—278.)

Fra Landstingets tidligere Formand, Hr. Etatsraad M. P. Bruun, har jeg modtaget følgende Skrivelse:

„Sægergaarden ved Aarhus, den 26de Marts 1876.

Hr. Bureauchef Dessau!

I den Beretning om Ordringen af Rigsdagens indre Anliggender, som de under 24de f. M. har afgivet til Rigsdagens Formænd, findes en Paastand, der formentlig er af væsentlig Betydning for Bedømmelsen af denne Ordning, og som jeg ikke kan undlade at gjøre Indsigelse imod, for saa vidt den anvendes paa den Periode, hvori jeg var Formand i Landstinget; — ligesom jeg heller ikke tror, den kan gjælde for den forudgaaende Tid fra Rigsdagens første Samling. — De siger nemlig:

„medens saadanne Sager, der kun vedrøre det enkelte Thing, ere blevne afgjorte af dettes Formand alene, hvorved dog ikke er udelukket, at de ogsaa kunne have konfereret om disse, men det er ikke blevet anset for nødvendigt, at saadant skulde ske.“

og „Foranstaltninger, der kun angaa det ene Thing, have, som alt bemærket, dettes Formand altid anset sig berettiget til at lade udføre, uden at den Omstændighed, at det andet Things Formand var herimod, ses at have været til Hinders derfor.“

Denne Opfattelse kan jeg for det ovennævnte Tidstrums Vedkommende ikke erkjende for rigtig. — Det er en Selvfølge, at mindre Forandringer eller Anskaffelser for det ene eller andet Thing ikke bleve Gjenstand for Dmtale mellem Formændene, og at det ene Things Formand ikke blandede sig i nogen det andet Thing vedkommende Detail, og det fulgte af Forholdets Natur, at det ene Things Formand ikke let kom til at modsætte sig en Udgift, som det andet Things Formand ansaa for nødvendig eller hensigtsmæssig for dette — et saadant Tilfælde er, saa vidt jeg veed, heller ikke indtruffet — men jeg tør sige, at begge Things Formænd dengang havde en Erkjendelse af, at saadanne Udgifter for det enkelte Thing gjordes under begge Formænds Ansvar, og navnlig udtaler jeg det bestemt for mit eget Vedkommende.

Da De ikke har været tilstede ved de af Dem selv ovenfor antydede Konferencer mellem Formændene i den nævnte Periode, og da der ikke har været Anledning til at drage Spørgsmaalet skarpt frem, er en Feiltagelse af Dem i denne Henseende forklarlig. Kun synes mig, at De maatte være bleven opmærksom paa, at det solidariske Ansvar fandt sit Udtryk i, at Udgiftsordrer og Udgiftsanvisninger, som Regel, bleve underkrevne af begge Formænd, og at herfra kun undtoges Udgifterne til Diæter og Reiseudgifter for hvert Things Medlemmer, der underkrevnes af hvert Things Formand alene. De vil vistnok ogsaa erindre, at det var en fra tidligere Tid overleveret Sædvane, at Landstingets Formand gjennemgaae de specielle Regninger, ogsaa for Udgifter til Folkethinget.

Naar der i Beretningen, Side 257—258 nederst, som et for Forholdet oplysende Tilfælde henvises til Indlæggelsen af Gas i Rigsdagens Lokaler 1860, da kan jeg vel ikke herom